

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. Intemeiat în 1853 de Mit

Onor. Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român Sibiu
Str. Șaguna 8

<p>Abonamentul: pentru parohii cl. I Lei 50.000; cl. II Lei 20.000; cl. III Lei 12.000. Particulari Lei 20.000. Autorități și străinătate Lei 40.000. De aprilie Lei 50.000.</p>	<p>Articole și corespondențe se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.</p>	<p>Prețul inserțiilor un cm.² 60 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător</p>	<p>Abonamentele și inserțiile se adresează ADMINISTRAȚIEI foii Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45</p>
---	---	---	--

CASA CULTURALĂ

În trecut Biserica noastră a desfășurat un rol important pentru ridicarea și luminarea poporului. Ea a fost centrul în jurul căruia gravita întreaga viață a poporului. Întreaga obște a satelor noastre s'a inspirat din realitățile spirituale ale Bisericii și și-a sorbit vigoarea din seva binecuvântată a ei. Aceasta nu numai în domeniul vieții religioase a poporului nostru, ci și în cel cultural, național, gospodăresc, sanitar, etc.

Biserica și-a făcut problema de căpătâiu din ridicarea și luminarea poporului, punându-se cu totul în slujba poporului și servindu-i interesele în toate privințele.

Drept aceea, pentru a intensifica lucrarea ei binecuvântată în această direcție, Biserica s'a străduit — pe lângă doctrina ei, pe lângă sf. Taine și pe lângă toate celelalte mijloace de luminare și sfințire a poporului credincios al ei — mai ales în vremurile din urmă, să creeze organe noi de lucrare, prin care să poată intra adânc în toate domeniile devenite din ce în ce mai complexe ale vieții poporului, pentru a o pune cât mai strâns legată de idealurile credinței străbune.

Inspiratorul și promovatorul acestei strădanii salutare este I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae, care dela venirea Sa în fruntea Bisericii ardelenene, a militat fără răgaz pentru pătrunderea cât mai adâncă a influenței Bisericii în viața poporului român. I. P. S. Sa a afirmat cu toate prilejurile principiul cardinal, că Biserica trebuie să fie prezentă în toate sectoarele de viață ale poporului, nelăsându-se înlocuită de alții ori înlăturată. Cu alte cuvinte, raza de influență a Evangheliei trebuie să pătrundă pretutindena: «Lumina lui Hristos să lumineze tuturor!»

În acest scop, I. P. S. Sa a creat — cu concursul colaboratorilor Săi — diferite societăți și organizații în cadrele parohiilor. Centrul acestor organizații parohiale este «Casa Culturală». Pornită la drum curând după cel dintâiu războiu de a toată lumea și anume la primul congres al preoților din Mitropolia ortodoxă română din Ardeal, ținut la Sibiu în Martie 1919, din inițiativa secretarului general al Asociației de atunci, prof. Dr. Nicolae Bălan, — scopul acestui așezământ bisericesc a fost îndrumarea poporului pe căi de lumină, îmbogățirea vieții credincioșilor și statornicirea unei frății cât mai sincere și mai solidare între membrii unei parohii.

Vreme de 13 ani s'a lucrat după îndrumările primelor statute, votate în 2 Iulie 1919. În anul 1932, statutele au fost aduse spre revizuire înaintea Adunării eparhiale. Expunerea de motive a statutelor din acel an, arată că așezământul «Casa Culturală» tinde a încheia tot mai mult unitatea sufletească a satelor sub

egida preotului, învățătorului și a oamenilor de frunte.

După 12 ani, Statutele «Casei Culturale» au fost revizuite și votate de Adunarea eparhială în ședința din 23 Aprilie 1944. Prin această revizuire, care constituie un progres real față de trecut, s'a urmărit scoaterea din nou în evidență a rolului important al «Casei Culturale» în viața parohiilor. Motivul primordial al reorganizării acestui așezământ bisericesc a fost prevederea unor mari prefaceri sociale în urma sfârșitului războiului recent și considerentul just al reactivării intense a așezămintelor bisericesti, menite a fi în mâna preoților instrumente eficiente de menținere vie și prezentă a acțiunii bisericesti în mijlocul marilor frământări ale vieții.

Potrivit prevederilor ultimelor statute, rolul «Casei Culturale» este foarte important în mijlocul vieții parohiilor noastre. Și anume «Casa Culturală» are menirea de a păstra și adânci poziția centrală a Bisericii în sânul vieții poporului nostru. Ea are să mijlocească rămânerea vieții credincioșilor noștri sub aripa de înădurire binefăcătoare a Bisericii.

În acest sens, «Casa Culturală» trebuie să fie «locul de întâlnire și de armonizare a tuturor celorlalte societăți parohiale». Ei îi revine rolul important de «câmin familiar de înfrățire, de albie de împreunare a cugetelor, de matcă directivă și coordonatoare a manifestărilor vieții în toate domeniile, contribuind în felul acesta la înjghebarea solidarității naționale și creștine ortodoxe în stare să facă față marilor prefaceri ale viitorului și să folosească toate împrejurările pentru întărirea armoniei desăvârșite în comunitatea sufletească a neamului».

Considerând împrejurările actuale de tot mai accentuată tendință a omnirii spre mari prefaceri sociale și de refacere de pe urma cumplutului războiu, prezența activă a «Casei Culturale» în sânul vieții parohiale este astăzi mai necesară decât ori când.

Drept aceea, Biserica nu înțelege să renunțe la activitatea în cadrele societăților religioase inițiate de ea. «Biserica nu renunță la pozițiile câștigate și deei nici la așezămintele ei bisericesti, întrucât toate sunt puse în slujba ridicării nivelului de viață al poporului nostru, au la activul lor o experiență încercată și verificată în decursul multor ani de lucrare». Pe lângă aceasta, «Casa culturală» nu poate fi înlocuită în lucrarea ei, de nici o instituție similară de ordin extrabisericesc.

Chemată să anihileze tendințele centrifuge față de Biserica și să devină un vad de intensă viață creștină și națională, merit să strămute sfințenia altarului în mijlocul frământărilor sociale de azi și să lege întreaga viață a satelor cât mai strâns de Biserica și de acțiunea ei binefăcătoare,

reactivarea reală și viguroasă a așezământului «Casei Culturale» este una din îndatoririle actuale de competență ale păstorilor de suflete. Aceasta și pentru motivul că vremurile de azi cer din partea lor o activitate din ce în ce mai intensă, pe care o pot desfășura cu bune rezultate și în cadrul «Casei Culturale».

Drept aceea, acolo unde lipseac «Casele Culturale», preoții sunt datori să depună toate strădaniile posibile pentru înființarea lor; iar acolo unde există, să le scoată din inacti-

vitare sau din deplasarea rosturilor lor, și să porceadă la reorganizarea lor în duhul ce se desprinde din nouile statute.

Pornind la lucru cu toată stăruința și iubirea și dând cuprins, viață și duh de înnoire acestor organizații, păstorii de suflete vor reuși să facă din «Casele Culturale» mijloace salvatoare de-a păstra mai aproape de Biserica și de Evanghelia sufletele și aspirațiunile credincioșilor, în aceste vremuri cruciale și de mari prefaceri sociale.

C. SÂRBU

† Prof. I. MATEIU

Miercuri 20 I. c., când se crăpa de ziua, a adormit întru Domnul, în casa părintească din Sebeșul de sus, profesorul universitar Dr. Ioan Mateiu, președintele comitetului central al «Frăției Ortodoxe Române» (FOR), la căpătâiu cu preotul care-l pregătise creștinește pentru calea întoarcerii în viață, spovedindu-l și cuminecându-l. Un alt mare martor al unor vremuri de mari prefaceri și-a încheiat astfel «curgerea» sa sbuciumată prin această viață.

Trista veste ne-a îndurerat și ne-a surprins. Îl știam pe profesorul Mateiu suferind de pe urma unui accident stupid, pe care îl petrecuse înainte cu mai bine de un an. Cine s'ar fi putut aștepta însă la un desnodământ atât de grabnic, după ce — refăcut în parte — la începutul acestei luni trecuse întâmplător pe la Sibiu, în-sufletit fiind de dorul de-a se vedea cât mai curând reintrat în ocupațiunile sale predilecte. Vârsta sa — se născuse la 22 Aprilie 1884 — încă nu ajunsese la hotarele neputinței de-a mai lucra, iar spiritul său era tot atât de treaz și de ager ca și înainte de nefericita întâmplare ce-i pricinuisese atâtea suferințe fizice.

În profesorul Mateiu neamul nostru a pierdut pe unul dintre cei mai dotați și mai devotați fii ai lui. Viăstar de preot de pe Țara Oltului, a primit în casa părintească o creștere aleasă, pentru care adeseori pomenea cu mișcătoare recunoștință pe tatăl său, preotul Ioan, unul dintre cei mai evlavioși slujitori ai altarului. După studii primare și secundare făcute în satul natal și la liceul de stat din Sibiu, a absolvit Institutul teologic-pedagogic dela centrul Mitropoliei noastre, trecând apoi la Universitatea din Cluj, unde și-a luat doctoratul în Drept.

Cele dintâi roade ale pregătirii sale științifice și sufletești le-a dăruit Bisericii străbune. Tot ei avea să și dedice, mai târziu, în anii de ascensiune, cele mai alese și mai număroase mărturii ale unui talent publi-

cistic excepțional și ale unei cărturării pe cât de fecunde, pe-atât de înalte.

A pornit dela cea mai de jos treaptă a apostoliei pentru cultura poporului nostru. Ca atâția intelectuali de vază ai generației sale, și a început cariera ca învățător de sat, răsbind curând după alipirea Ardealului la Patria-Mamă până la catedra universitară, pe care a cinstit-o în chip pilduitor.

Între timp, a lucrat ca referent școlar — sub Mitropolitul Ioan Mețianu — în Consistorul nostru. Pe vremea Consiliului Dirigent, a fost secretar general al departamentului școalelor.

În țara mărită, cu toate că a fost chemat să ocupe o catedră universitară, de Drept civil, la Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale din Cluj, a continuat să rămână același intelectual ortodox, îmbisericit în toată puterea cuvântului, gata oricând să se pună în slujba instituției sfinte. Deputat eparhial al Episcopiei Vadului, Feleacului și Clujului și mai mulți ani director al foii ei oficiale «Renașterea», membru în Consiliul Central Bisericesc, director al Internatului teologic dela mănăstirea Radu Vodă din Capitală, membru al Camerei deputaților în câteva legislații, secretar general al FOR-ului din ziua întemeierii acestei asociații, iar în anii din urmă președinte al comitetului ei central, profesorul I. Mateiu a lăsat pretutindeni urme de neșters. Academia Comercială din Cluj (vremelnice la Brașov) l-a ales în câteva rânduri pro-rector și rector al ei.

Pentru organizația noastră bisericască de tip șagunian avea un respect sacru. I-a arătat temeiurile canonice, a interpretat-o și apărât-o cu o rară temeinicie și cu luminată pasiune, în număroase lucrări de Drept bisericesc, dintre care unele au fost premiate de Academia Română și de Ministerul Cultelor.

Gazetar fecund și ager, cu peste treimii de articole la activul său, ucenicia scrisului și-a început-o în coloa-

Primele rândunele

Orfelinatul Bisericii și-a deschis porțile pe ziua de 20 Martie a. e. Acest lucru n'a fost cu puțință mai din timp, din pricina reparațiilor locale care au trebuit să fie făcute localului său din strada Dealului Nr. 9. S'a lucrat la aceste reparații toată iarna — a fost vorba mai ales de adaptări interne. Toate reparațiile au fost terminate cu bine, iar la data de mai sus, casa Bisericii și-a deschis porțile și a primit cu duioșie pe cei dintâi orfani, intrând în felul acesta pe calea destinației sale binecuvântate.

Primele rândunele au sosit, de-acum se face primăvară. Casa Bisericii, orfelinatul Arhiepiscopiei noastre a prins viață. El intră în îndeplinirea rostului său înalt, acela de-a fi cămin cald de ocrotire pentru orfanii neamului, vatră de lumină și de îndrumare pentru scumpulii copilași cari au rămas fără părinți și ai căror tați s'au jertfit pe altarul Patriei.

Am fost martor la felul cum I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae, inițiatorul, animatorul și organizatorul neîntrecut al acestui orfelinat, a întâmpinat pe cei dintâi copii orfani sosiți în casa Bisericii la 20 Martie a. e. Cu negrăită bucurie și cu dragoste de părinte s'a bucurat de copilașii de-a binecuvântat, i-a mângăiat pe obraz, apoi i-a întrebat cum li cheamă. Gheorghe, Ioan, Nicolae... au fost răspunsurile micușilor de 6, 8, 11 ani. Să trăiți dragii mei, dar să-mi spuneți voi acum, știți voi ai cui sunteți? Copilașii mișcau ochii lacrimi în ochi și priveau cu uimire la venerabila figură a I. P. S. Sale.

„De astăzi înainte sunteți copiii mei, Biserica vă va ocroti ca și pe copiii mei“.

Fiecare din orfani a primit câte o cruculiță din mâna Arhiepiscopului, care l-a luat în felul acesta întru ale Sale.

De-acum a început primăvara. O nouă viață mijeste colo în strada Dealului Nr. 9, în casa înaltă a Bisericii. Ființe din cele mai scumpe, rupte din marele suflet al Neamului, își încep un rost nou sub privegherea și purtarea de grija a Bisericii noastre. Da, avem la Sibiu, în orfelinatul Arhiepiscopiei noastre și până acum, credem că nici de aici înainte nu se vor desmiști.

Referent

Nr. 3291/1946

AVIZ

Sesiunea proxima pentru examen de promovare se va ține la 3 și 4 Aprilie a. c., la Centrul Eparhial.

Sibiu, la 19 Martie 1946.

Consiliul Arhiepiscopesc

„Telegrafului Român“ acum patruzeci de ani, cu un elogiu într'aripat al lui Șaguna (1905).

Rămășițele sale pământești odihnesc acum în satul românesc dela călcăiul muntelui Suru, unde s'arguise deodată eu primele adieri ale primăverii ca să-și întremeze sănătatea. Domnul l-a chemat în curțile Sale din cel mai drag loc al inimii acestui om ales.

Veșnică fie pomenirea lui!

„TELEGRAFUL ROMÂN“

Înțelesul pătimirii lui Horia

Slovă multă — prietenească și dușmană — s'a scris despre acest năpăstuit atâtea veacuri. Șiragul străduitorilor în a tălmăci acele vremi involburate va crește mereu,¹ pentru că și măreția frământărilor deacum 161 de ani se înalță ca un munte în lungile văleături de suferință românească. Doar va degeaba a fost răcoala din 1784 cea mai vijeliosă și mai țărănească dintre toate faptele mari ale trecutului ardelenesc. Și ca popor de plugari ce suntem și încă de plugari cari am arat multe sute de ani tot pentru străini și nemeși fără milă, cade-se să facem cinstiț popa la umbra celor 161 de ani și să tălmăcim cu dreptate și cu folos curățenia jertfei lor izbăvitoare de nesfârșite dureri.

Cei cari au scris despre Horia și tovarășii săi, încep de obicei cu arătarea începuturilor iobăgiei grofești din Ardealul de pe vremuri,² iobăgie care a crescut în urma împărțirii puterii regale pe seama unor familii de magnați unguri, sași sau săcui, fețe bisericesti sau mirenești. Aceștia apoi au globit tot mai mult țărănimea românească rămasă fără pătură conducătoare, încât în veacul XV (1437) și XVI (1514) ne mai putând răbda obida amară a robiei într'o țară unde numai ei au înțeles acest pământ din veac și până în veac, s'au răsculat împreună cu plugarii unguri și secui, cerând libertate și pâine așa cum au avut-o sute de ani înainte de a veni grofii. De altfel aceeași soartă de cruntă iobăgie au îndurat veacuri de-a rândul și vecinii țărânilor românești: așa au dus-o și plugarii unguri, sârbi, ruteni, slovaci sau boemi, cari au ajuns sub călcăiul și sub apăsările nemiloase ale unor îmibuiați ai vremii.³

Se înțelege că acești îmibuiați, cari și-au cumpărat drepturile lor peste acest pământ prin bani, prin pergamente și prin interesele de stă-

pănere ale împărăților habsburgici, nu respectau deloc ceea ce vedea veche și multă vreme. Aceștia n'aveau voie să și zidească biserici ori să și ție preoți decât cu învoiala nemeșilor. Iar atunci când, pentru întărirea puterii vienezelor în Ardeal, o parte din preoții s'a lăsat cumpărată de papistași cari le asigurau scutițe de dări și alte «privilegii», rutenă și sârbă a avut de îndurat cele mai năpraznice silnicii. Atât de departe s'a ajuns, încât, după ce lumea s'a trezit și a văzut cum a fost mințită chiar și în ceace a avut mai sfânt: sufletul ei, s'a ridicat până la unul pe vremea călugărului Sofronie din Cioara (1760) și a pus și mâna pe arme cerând libertate de închinare după felul sutelor de ani de pân'atunci și încetarea silnicilor grofești, iar când n'a mai putut răbda, au început să emigreze. Cu popii noștri îmbrăcați aproape ca și țărâni, cu popii aceștia cari, de dragul slujirii celor mulți și neajutorați, au preferat să rămână în același trai de iobăgie ca și plugăria, cu ei, originari de aici din Ardeal, însă veniți cu dar duhovnicesc și bănesc de peste munți ori dela Carloviț și Petersburg — ne-a fost dat să răsbim la limanul izbăvirii.

Aceștia două sunt și înțelesul frământărilor cari au dus pe Horia și tovarășii săi sub zdrobirile roții în posomorâta zi de 28 Februarie 1785 la Alba-Iulia; dragostea de pământul pe care noi l-am muncit sute de ani și dragostea de legea străbună, care ne-a alinat durerile și ne-a mângăiat în toată bunăvremea. Cel de-al treilea înțeles al răcoalei: cel naționalist, care, de altfel, e o urmare a acestora, nu se va lămuri decât mai târziu, pe vremea lui Iancu, plină deacum de cunoașterea deplină a scopului strădaniilor naționale și a eliberării complete de jugul evului mediu prea mult întârziat.

Iată cum formulau, țărănește și creștinește, în 11 Noemvrie 1784, Românii vrerile lor:

«Com tatul împreună cu toți moșierii și cu toți cliișii lor să jure pe cruce:

Nobilime mai mult să nu fie, ci fiecare, dacă va putea găsi unde va vrea slujbă împărătească, din aceea să trăiască.

e inegală. Materia cu puterea ei copleșitoare, își revendică supremația în toate acțiunile omenești. Ea caută satisfacerea plăcerii simțiale. Spiritul tinde spre Dumnezeu. Din acest antagonism între spirit și materie, rezultă dramă lăuntrică din viața omului. Sf. Apostol Pavel exteriorizează în chip minunat această luptă dramatică inegală, ce se petrece în lăuntru al ființei umane: „Văd în mădularele mele altă lege, care se luptă împotriva legii minții mele și mă face rob păcatului, din mădularele mele. Om nenorocit ce sunt! Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia“ (Rom. 7, 23—24).

Când poftele sensuale cu tirania lor ajung să domineze trupul în toate mădularele lui, atunci și sufletul resimte această asuprire, tânjește, devenind și el rob al patimilor nestăpănite.

Din această încătușare a pasiunilor putem scapa numai prin forța dinamică a spiritului, care constituie partea cea mai superioară din sufletul omenească: scânteia divină prin care Dumnezeu face legătura cu întreg omul. Prin acțiunea lui vie și energetică, spiritul poate să restabilească armonia între trup și suflet și să subordoneze întregul complex al existenței omenești, duhului osârduitor, care domină totul. A acorda spiritului primatul în lăuntru al existenței, însemnează a omorî patimile și a înduhovnici trupul prin asceză, care este plătura unghiulară a vieții spirituale.

Și nobilii moșieri să plătească dare, ca și poporul de rând.

Pământurile nemeșesti să se împartă între poporul de rând după porunca ce o va da înălțatul împărat.⁴

Acest îndoit gând: de a fi slobozi pe moșia lor și slobozi a se închina în bisericile lor, și călăuză în tot decursul celor două luni pe răsculași, cari dorind să răsbune suferințele de atâtea sute de ani, aprindeau curți și case nemeșesti, ori «creștinău» în legea românească pe câte-o odraslă de grof, care în asuprirea plugărimii i se părea că vede o poruncă a creștineții, stăns legată de popor, a urmărit cu înfrigurare și a susținut și luminat frământările multimilor, cuminecându-i în tot timpul din potirul învățăturilor creștine,⁵ care ne învață să ne iubim și să trăim unii cu alții frățeste, iar nu să ne dușmănim și să ne exploatăm sălbatic unii pe alții.

Apăsările feudale din Ardeal, despre care niciodată nu se va putea scrie destul și cari erau cele mai grele din întreaga lume⁶ — atât de grele încât zeci de mii de familii românești emigrează peste munții, la păzirea cărora guvernul din Viena a înființat anume 3 regimente de grăniceri — aceste neomenoase sărări au făcut acum 161 ani pe prea răbdătorul nostru popor să se răcoale. El a crezut și în făgăduelile pline de înțelegere ale tânărului împărat austriac Iosif II, făgădueli făcute cu prilejul celor 3 călătorii prin Ardealul de cadavrele oamenilor executați cu ștreangul, cu roata și cu țeapa.⁷ Și desigur că dacă Iosif II n'a îndemnat față la răcoala, în schimb, ca unul care a înțeles suferința celor mulți, a dorit reforme plugărești și omeneste pe tot cuprinsul împărăției sale. Cărdășia moșierime, în curățenie și planurile și ale lui ca și ale mamei sale. Această moșierime, punând în

⁴ N. Densușianu p. 197.

⁵ A se vedea cazul simbolic al preotului Petru Iancu din Lupșa, Densușianu 211—12. Sgar însă că mulți preoți au domolit iureșul răcoalei. Lupșa p. 57—8, 85.

⁶ Ne-o spun cuvintele din urmă ale unui bătrân: „Mor fericit pentru că nu las după mine nici soție, nici copii în robie“. Neomenia magnaților și excesele funcționarilor, cari pentru o nimica toată aruncau pe oameni în temniță, adică într'o gaură mizerabilă, întunecoasă, sub pământ unde trebuia să zacă omul ca o vită — acestea sunt, pe lângă stoarcerile fiscale și robota aproape continuă, pricinile cari au făcut pe bieții oameni să-și ia lumea în cap. A se vedea și temeinica lucrare a dlui D. Prodan: Teoria imigrației Românilor... Sibiu, 1944 p. 75 și urm., 94—122.

⁷ Densușianu 97.

FOIȘOARA

Post și spiritualizare

Marele scriitor englez Shakespeare definește pe om ca „ființă care privește înainte și în urma sa“. Înainte, eu ochii sufletului său, omul zărește drumul ascensiunii sale morale spre desăvârșire, drumul Golgotei stropit cu lacrimi și sânge, la capătul căruia strălucește lumina taborică a lui Hristos cel preamărit prin înviere; iar în urmă omul își vede întreg balastul de păcate, care îi paralizază avântul său firesc spre viața neprihănită și sfântă.

Pentru ca să scape de această grea sarcină a păcatelor și să ajungă la comuniunea sfântă cu Dumnezeu, omul trebuie să-și mortifice toate impulsurile și pasiunile cari anihilează avântul sufletului său spre luminările de har ale cerului, prin purtarea de bună voce a crucii mântuitoare, potrivit cuvintelor lui Iisus: „Cine vrea să vină după mine, să se lapede de sine, să-și ia crucea sa și să-mi urmeze“ (Luca 9, 23). Iar crucea însemnează suferință, efort, moarte și înviere.

Conștiința morală care ne pune în legătură cu Dumnezeu, e înăbușită adeseori de puterea impulsivă a instinctelor. Și atunci lupta ce se deschide între spirit și materie,

Un mijloc ideal de spiritualizare și de îndrumare a ființei umane pe calea mântuirii, este postul. În deobște prin post înțelegem „abținerea vremenică — totală sau parțială — dela mâncare și băutură, din motive morale, imbinată cu o radicală schimbare a felului de viață și cu o intensă trăire spirituală“ (Sărbu Corneliu Dr.: Sensul spiritual al postului. In „Rev. Teol., Iulie—August 1945, p. 275).

Prin această dominare a vieții spirituale se ajunge la stăpânirea de sine, care constituie adevărata libertate a scânteii divine sădită de Creator în om. În această privință, Herbert spune: „Una din principalele forțe ale bărbatului ideal constă în superioritatea stăpânirii de sine. Educația, sau cel puțin educația morală, trebuie să-l facă să nu fie impulsiv, să nu fie purtat încoace și încolo de orice dorință sau pasiune ce i s'ar ivi în minte, ci să rămână stăpân pe sine și echilibrat, să se lase condus de sfatul înțelepciunii, care să judece și să hotărască în liniște orice acțiune, înainte de-a fi realizată“.

Postul adevărat constă în puterea omului de-a se stăpâni pe sine și pasiunile ce-l înbrănesc în calea tuturor păcatelor, și în cumpănare; el e rugăciune fierbinte, credință neprihănită, nădejde tare, evlavie și devoțiune religioasă, milostivire și viață plină de fapte bune.

Postul este un act și un mijloc necesar de virtute, de spiritualizare și de

joc, ea deatâteaori dealungul istoriei, toate uneltele permise și nepermise pentru continuarea unui trai îmbuibat al câtorva în paguba mizeriei celor mulți, Horia și oamenii lui sunt prinși și judecați.

În fața a 6000 de oameni, din care vreo 2500 erau țărani aduși câte 6 din peste 400 de sate, în moho-râta zi de 28 Februarie 1785, pe drumul ce urcă în cetatea Bălăgradului nostru, într'o scenă înfiripată sub cerul care se posomose și el, trupurile lui Horia și Cloșca trosnesc sub loviturile roții. Vaetul mucenicilor nu s'a auzit — cum n'a vrut nici Crișan să i se audă, deaceia s'a spânzurat cu 2 săptămâni mai de vreme — l-a auzit și înțeles însă mulțimea nesfârșită a satelor și preoților, deatunci, de azi și de totdeauna, așa cum sate și preoți am fost lăsați să trăim aici de când există pământ românesc.

Și iarăși, ca deatâtea ori în sbuciumatul nostru trecut, vâul istoriei ne-a rânduit să ne ducem și după 1785 greul în tăcere, până când, din nou umplându-se paharul suferințelor și tot în locurile pe unde încă nu dispăruseră de tot ecourile buciunelor de revoltă ale lui Horia, neamul se va ridica sub lancu, deacum deplin conștient, întru câștigarea drepturilor și libertăților răpitate. Iar și mai târziu, în spre vremurile noastre, tresăltările aceluiași adâncuri de viață țărănească — deastădată îndrumați de o nouă pătură conducătoare, crescută în credință și învățătura de carte dată de aceeași izbăvitoare biserică a părinților — continuă drumul lor de muncă sfințitoare și de urcare pe același făgaș al luminării și al înțelegerii celor mulți.

Să ne rămâie, așa dar, veșnic în minte și în inimă pilda de jertfelnicie deplină a acelor fii ai codrilor — căci știm că atunci din munții Abrudului s'a dat semnalul întregii răzmerițe — cari, însuflețiți de dorul după libertatea de viață și de credință, s'au dus până la moarte, conștienți că numai cu prețul cel mai greu: al sângelui și încă al celor mai buni dintre noi, se poate dobândi și păstra tot ce am putut și putem smulge unei istorii care a fost atât de sgâr-cită cu noi. Să n'o uităm.

Dr. T. BODOGAE

Răspândiți cu drag

Telegraful Român
Organul lui Șaguna din 1853

mântuire. Căci el înfrânază poftele cele rele, e un fel potrivit al pocăinței și un mijloc de-a înălța spiritul la privirea și prețuirea bunurilor celor mai înalte, de-a-l face receptiv față de acțiunea harului și capabil de tot felul de virtute.

Încă dela început Dumnezeu, așezând pe om în paradis, i-a condiționat desăvârșirea sa de supunerea la cea dintâi poruncă dată, care nu este altceva decât post în cea mai înaltă accepțiune a cuvântului: „Din orice pom al paradisiului vei mânca, dar din pomul cunoștinței binelui și-al răului nu vei mânca” (Gen. 2, 16-17). Faptul acesta e confirmat de imnurile noastre liturgice; de ex. „Vestirea postului să o primim cu bucurie, că de l-ar fi păzît strămoșul, n'am fi suferit căderea cea din Eden. Că frumos era la vedere și bun la mâncare rodul, carele m'a omorât” (Stihoavna de Vineri din prima săpt. din post).

Ori, dacă în raiu a fost necesar postul pentru desăvârșire, cu atât mai vârtos va fi el de lipsă în afară de paradis: „Dacă leacul era bun înainte de rană, cu atât, mai bun după rană; dacă aveam nevoie de arma aceasta înainte de-a se ivi răboiul patimilor, cu atât mai mult după ce a început lupta așa de grozavă a pasiunilor, va fi trebuincioasă tovarășia postului — zice Sf. Ioan Gură de aur. Iar Sf. Vasile ne spune: „Postul este cel mai bun sfârșit al sufletului, cel mai sigur te-

Un curs de misionari laici la Sibiu

Între problemele pe cari și le-a propus societatea misionară ortodoxă „Oastea Domnului”, la Congresul său dela Rusaliele anului 1945, a fost și aceea a organizării unui curs pentru misionarii laici. În măsura în care timpul trecea, acest lucru se vădea tot mai necesar, cu deosebire în fața propagandei sectare tot mai accentuate din ultimul timp. Cursul misionar era cerut mai ales din partea acelor frați purtători de cuvânt în adunările „Oastei Domnului”, cari în lucrarea lor se loveau la fiecare pas de îndrăzneala predicatorilor sectari.

Cursul misionar îl vedeau necesar cei dela conducerea societății misionare „Oastea Domnului”, cari urmăreau o înviorare generală a mișcării noastre duhovnicești, o lvare de contact cu elementele militante ale ei, din diferitele părți ale țării și o punere la punct potrivit vremurilor de azi a pregătirii doctrinale a corpului de misionari mireni, cari de ani dearândul fac oficiul voluntar de răspânditori ai cuvântului evanghelic în cadrele „Oastei Domnului”.

Pe terenul unei pregătiri catehetice în legătură cu elementele mai răsărite din Oastea Domnului, s'au mai făcut încercări și în trecut în repetate rânduri, dar numai cu adunarea din Sibiu. Tot așa am început și de astă dată în luna Ianuarie a. c. Ne-am sfătuit mai mulți protopopi, preoți și profesori și am purces la expunerea doctrinei ortodoxe după catehism. Lucrul a plăcut foarte mult fraților din Sibiu, cari ne-au cerut îndată să lărgim cercul școlarilor. Atunci am luat o hotărâre îndrăzneață pentru timpurile de acum: Să realizăm cursul de misionari laici, așa cum hotărâsem de Rusalii. Cerând pentru acest scop aprobarea I. P. Ș. Sale Mitropolitului nostru Nicolae, ne-a dat-o cu însuflețire. Atunci am trecut la fapte: prin „Lumina Satelor” am vestit o săptămână misionară dela 3—10 Martie a. c. Am poștit cu numele la această săptămână vreo 40 de frați, specificând că cei ce vor avea dragoste și n'au fost numiți, sunt primiți cu toată inima. Cunoșcând lipsurile în cari se sbate lumea, știind greutatea călătoriei în timpurile de azi, așteptam cu inimile strâne rezultatul chemării. Față de temerea noastră Dumnezeu ne-a rușinat. S'au prezentat la cursul de misionari 64 de frați laici din 21 județe și peste 40 de localități. Din Bucovina la Banat și din Oltenia la Ardealul de Nord, toate ținuturile României au fost reprezentate. Față de acest răspuns atât de frumos, Centrul Oastei a elaborat următorul program pentru săptămâna misionară dela 3—10 Martie 1946:

varăș al corpului, arma vitejilor, întărirea atleților. El alungă ispitele și spiritele rele, îndeamnă la pietate, face a iubi înfrânarea, inspiră modestia, dă curaj în războiu și învață a iubi pacea. Postul dă aripi rugăciunii ca să se înalțe în sus și să pătrundă până la ceruri. Postul este sprijinul caselor, părintele sănătății, povătuitorul finerimii, podoaba bătrânilor, plăcutul tovarăș al călătorilor, amicul sigur al soților”.

Prin post omul, mortificându-și patimile și dinamizându-și voința întru săvârșirea de fapte bune, devine capabil să pășească pe urmele Mântuitorului, să se identifice cu moartea și învierea Sa și să se împărtășească din toate darurile crucii mântuitoare. „Reținere de păcat, numesc eu post adevărat — spune Sf. Ioan Gură de aur — și pentru ca nu cumva să rădbăm truda postului și să pierdem răsplata lui, abținerea dela mâncăruri să fie o acțiune paralelă cu oprirea dela orice faptă neleguită. Nici cu fapta să nu greșești, dar nici cu gândul să nu păcătuiești, ca nu cumva pe de-o parte să se stingă flacăra firii, iar pe de alta să se aprindă focul dorinței”.

Iar Fericitul Ieronim spune: „Ce folos de-a chinul trupul prin post, dacă inima se trufește? Ce folos este de-a se reține de vin, dar a se ameți cu mânie și vrăjmășie? Nu este de ajuns reținerea pentru un timp anumit dela mâncăruri, ci trebuie totdeauna să ne reținem de tot ce este nedrept și să lucrăm tot binele”.

Duminecă 3 Martie: Primirea fraților, participarea la sf. Liturghie în Catedrală.

După masă, deschiderea festivă a cursurilor misionare.

Luni 4 Martie: 7—9 participarea în Catedrală la Utrenie și ceasuri: 9—12 trei lecții despre „Hristos în lumina doctrinei ortodoxe. Predau: Diacon N. Mladin: Hristos, Adevărul; Preot M. Mihăilescu: Hristos, Viața; 17—19 Adunare de zidire sufletească în decursul căreia se fac discuții cu frații în legătură cu lecțiile predate. Comunicări din partea fraților și cetiri din Filocalie.

Marți 5 Martie: 7—9 Utrenie și ceasuri în Catedrală. 6—12 trei lecții despre Hristos și Biserică. Predau: Diacon N. Mladin: Biserica, Trupul lui Hristos; Z. Oancea: Sfintele Taine ale Bisericii; Prof. Tomescu-Iași: Rolul Bisericii în trecutul neamului. 17—19 Adunare de zidire sufletească cu programul fixat pentru Luni.

Miercuri 6 Martie: 9—10 Liturghia darurilor mai înainte sfințite, în Catedrală. 10—12 două lecții: Hristos și sf. sa Maică. Predau: Prot. A. Nanu și diacon N. Mladin. 16—19 Adunare de zidire sufletească. Raportul fraților, cetiri din Filocalie.

Joi 7 Martie: 9—12 Trei lecții: Hristos în Biblie. Predau: Prot. Orest Tarangul, Preot Viorel Bujoreanu și Preot M. Leicu. 17—19 Adunare de zidire sufletească, cetiri din Biblie și Filocalie.

Vineri 8 Martie: Zi de post negru pentru bunul mers al Oastei. 9—10 Liturghia darurilor mai înainte sfințite. 10—13 Trei lecții: Hristos cel răstignit. Predau: I. Gr. Opișan-București, Pr. I. Opiș-Blaj și Diacon N. Mladin, 13—15 în Catedrală: Acatistul Domnului Hristos, al Născătoarei de Dumnezeu și alte rugăciuni potrivite. 17—19 Adunare de zidire sufletească, cu tema despre rugăciune și post.

21: Noaptea Domnului: cu priveghere, rugăciuni, cântări, comunicări, cetirea Bibliei și a Filocaliei. La miezul nopții, parastas pentru ostașii Domnului adormiți în Domnul. — Gustarea colivei și a prinoaselor.

Sâmbătă 9 Martie, 7—9 Utrenie și ceasuri în Catedrală.

9—12 Trei lecții: Biserica și Oastea Domnului, Pravila Oastei, Problema sectelor, Mănăstirea și Oastea; Predau: I. Gr. Opișan-București, Prot. Gh. Secaș, Preot C. Sârbu, Preot V. Bujoreanu și Diacon N. Mladin.

15—17 Mărturisirea fraților în Catedrală. 17—19 Adunarea de zidire sufletească, cetirea Filocaliei.

Puterea mântuitoare a postului e accentuată, în mod deosebit, în imnurile noastre liturgice din timpul postului mare: „Pe mine cel omorât cu sufletul, prin rodul călcării de poruncă înviază-mă, Hristoase, ca un îndurat prin post adevărat și prin pocăință... Postul a făcut pe Moise văzător de Dumnezeu, pe Ilie oarecând mergător în căruță de foc și pe Pavel minnat călător la cer. Pentru aceasta, suflete al meu, să postim de răutăți și ne vom răpi și noi la înălțimea nepătămirii” (Utrenia de Luni a 2-a săpt. din post).

Alături de rugăciune, căință și milostenie, postul este scara care ne urcă flința spre lumină prin topirea patimilor din noi și prin transformarea flinței noastre în potir curat pentru cuminecarea noastră cu Hristos cel euharistic, ultima treaptă în urcușul nostru spre cer (Cf. Stăniloae D. Dr.: Post și lumină taborică. În „Tel. Rom.”, I, III, 1942, p. 1).

Pentru această cuminecare cu Hristos, să ne pregătim în toată bună vremea, dar mai vârtos acum în postul sf. Paști. Lui să-I îndreptăm smerită rugăciune, și chiar și'n somn să-i răstăm numele, pentruca să se plinească eu noi cele ce se spun în Cântarea cântărilor: „Eu dorm dar inima mea veghează” (5, 2), căci în Hristos este toată plinătatea fericirii și a desăvârșirii noastre.

Preot Iacob Cantor

Dumineca 10 Martie, a Ortodoxiei: 9—12 în Catedrală, participarea la Utrenie și sf. Liturghie, predica dlui I. Gr. Opișan-București, împărțirea fraților cu sf. Taine. 15—18 Adunarea Oastei, — despărțirea.

Toate ședințele au avut loc în Aula Academiei teologice, într'o atmosferă de caldă însuflețire. Programul a fost îndeplinit punct cu punct, ba în atâtea rânduri depășit prin frumusețea problemelor și prin amploarea expunerilor. Lecții de-o reușită cu totul excepțională și cu mare răsunet în sufletul ascultătorilor au făcut: Prof. N. Mladin, unul din pionierii de atac ai cursului misionar; Prof. Tomescu, Prof. Z. Oancea, Prof. Dr. Sârbu, cum reușite au fost toate lecțiile arătate în program. O electrizare generală a produs dl. I. Gr. Opișan venit dela București, ca unul din cei mai calificați misionari laici și ca cel mai autentic reprezentant al spiritului de frăție creștină în desăvârșită ascultare de Biserică.

Vrednică este de reținut și comportarea misionarilor laici. Unii au venit cu gândul de-a sta două zile și apoi de-a se întoarce acasă, neputându-și aduce mâncare mai multă. Orice zi ce trecea la numărul misionarilor se tot adaugau alții. În felul acesta adunarea era mereu completă și nici unul n'a plecat până la împlinirea întregii a programului. Cu toții au mărturisit marea bucurie ce au avut de-a se putea instrui și zidi sufletește și că vor pleca hotărâți pentru Hristos și Biserică, ducând cu mai multă aprindere lupta duhovnicească în cadrele Oastei Domnului. Prot. Gh. Secaș

„Dumineca Ortodoxiei”

Întâia Duminecă din postul sf. Paști, „Dumineca Ortodoxiei” s'a prăsnuit la Sibiu și'n restul Mitropoliei Ardealului, cu toată solemnitatea.

La Sibiu, programul a fost organizat de Societatea Ortodoxă a Femeilor Române — filiala locală.

După sf. Liturghie, în catedrala mitropolitană s'a slujit un parastas pentru odihna eroilor căzuți pe câmpurile de luptă.

Apoi, la orele 11:30, în sala Prefecturii județului Sibiu, C. Sa Păr. Prot. Stav. Dr. D. Stăniloae, rectorul Academiei teologice „Andrei Șaguna”, a desvoltat conferința „Omul în lumina Ortodoxiei”, arătând mai ales în ce stă concepția creștină ortodoxă despre muncă.

Conferința a fost urmărită de public numeros și select și a fost încadrată de coruri executate de studenții teologi sub conducerea pâr. prof. Gh. Șolma.

La Brașov, în cadrul unui concert religios condus de prof. Dinu Niculescu, a conferențiat pâr. prof. Nicolae Mladin despre: „Martirii Ortodoxiei”.

La Cluj, a conferențiat P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan despre: „Ortodoxia în actualitate”, în cadrul unui program desfășurat la Teatrul Național.

La Arad, în cadrul unui festival religios aranjat de filiala locală a Societății ortodoxe naționale a femeilor române, a conferențiat P. S. Sa Episcopul Andrei Magier despre: „Tehnica și Spirit”.

Sfințirea capelei Liceului ortodox „Andrei Șaguna” din Brașov

După ce eu sprijinul Efortiei și elevilor i s'au adus reparațiile necesare, capela liceului ortodox „A. Șaguna” din Brașov a putut fi sfințită, Duminecă în 3 Martie c. A slujit P. C. Sa Dr. N. Stinghe și C. preoți-prof. I. Șuteiu și N. Modoiu, răspunsurile fiind date de corul religios al liceului sub conducerea pâr. profesor Gh. Diaconu.

Cu acest prilej, P. C. Sa Dr. Nicolae Stinghe, dl director S. Mărculescu și elevul din cl. VIII L. Popovici, președintele societății religioase „Sf. Gheorghe”, au rostit cuvântări, arătând însemnătatea momentului.

Nr. 825/1946

Comunicat

Sfântul Sinod cu adresa Nr. 34/1946 face următorul apel:

Institutul Biblic și de Misiune, căruia i s'a dat de Sfântul Sinod să tipărească tablouri religioase necesare la predarea religiei în școala primară, ne aduce la cunoștință că pentru realizarea acestei lucrări are nevoie de un ajutor financiar important.

Costul hârtiei speciale necesară la tipărire, al cartonului și mai ales costul clișeelelor, nu pot fi întâmpinate cu slabele mijloace de care dispune în prezent Institutul.

De aceea, face apel prin Noi, la toate Chiriariile să contribuie la realizarea acestei opere, înscriindu-se prin Cancelaria Sfântului Sinod cu un număr de exemplare, pe care-l găsește necesar pentru școlile primare din eparhie și depunând în contul acestora cel puțin suma de Lei 1500 (unamie cincisute) de exemplarul subscriș.

Comunicându-Vă cele de mai sus și, având în vedere că această lucrare este de mare interes pentru Biserică, Vă rugăm a da sprijinul cerut de Institutul Biblic pentru tipărirea acelor tablouri, pe calea propusă de Institut, cunoscând că o serie cuprinde 73 difuzate și o serie biblice.

Indemnăm On. oficii protopopești și parohiale, cari dispun de mijloace materiale, să satisfacă acestui apel.

Sibiu, 25 Februarie 1946.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 2887/1946

Concurs

Pentru întregirea postului bugetar vacant de administrator agricol dela Școala normală ortodoxă română de băieți „A. Șaguna” din Sibiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în „Telegraful Român”.

Acest post este încadrat în cl. I Gr. C. Tip. 9 Cat. I cu un salariu de bază bugetar lunar de 6000 Lei.

Dela candidații se cere să fie de religie ortodoxă și să poseadă diploma de absolventă a unei școli medii agricole.

Doritorii de-a ocupa acest post își vor înainta cererile însoțite de actele necesare, în termenul fixat, Consiliului arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu.

Sibiu, din ședința secției culturale a Consiliului arhiepiscopesc ținută la 12 Martie 1946.

Consiliul Arhiepiscopesc

Comunicat

Pentru clarificarea situației militare a ofițerilor, subofițerilor, elevilor și măștrilor militari, cari au fost în Armata maghiară după cedarea Ardealului și au domiciliul pe raza județului Sibiu, se face cunoscut următoarele:

Toți ofițerii, subofițerii, elevii și măștrii militari, cari au aparținut Armatei române înainte de anul 1940, precum și acei care nu au aparținut Armatei române înainte de 1 Septembrie 1940, indiferent de naționalitatea de origină și cari au fost înrolați în Armata maghiară, voluntari sau obligatoriu, urmează ca până la data de 9 Mai 1946, să se prezinte la Cercul teritorial Sibiu, camera 71, pentru clarificarea situației militare.

Se vor prezenta deasemenea toți ofițerii, subofițerii, elevii și măștrii militari foști în Armata maghiară indiferent de naționalitatea de origină, chiar dacă au fost prizonieri sau nu în U. S. S. S., Germania sau Trupelor anglo-americane.

Toți cei prevăzuți în prezentul Comunicat, vor aduce toate actele ce le posedă, din care să rezulte situația militară avută în Armata maghiară.

Cei ce nu se vor prezenta până la data de mai sus, iar ulterior vor fi găsiți pe teritoriu cu situația militară în neregulă, vor fi urmăriți și judecați conform ordinelor în vigoare.

Cercul Teritorial Sibiu

VITRINA CĂRȚII

Episcopul Nicolae Colan, Membru al Academiei Române: **ÎN LEGĂTURI.** Cluj (Tipografia Eparhiei ortodoxe rom.), 1946. Pag. 93. Prețul?

La îndemnul unor prieteni, P. S. Șa Episcopul Nicolae Colan al Iuzului a adunat în paginile acestei cărți așa de nimerit intitulată „In legături”, câteva evadări și scrisori pastorale din cei 4 ani de stăpânire străină (1940—1944) a eșilor din Ardealul de sus.

Scrise într-o frumoasă limbă românească ce desfată pe cititor, aceste evadări și pastorale „peartă n trupul lor vădită în urele ale urgiei desăfuite asupra noastră în sumpții sodie a dictatului dela Viena”. Sunt învătățuri, îndemnuri și poezii părintești, menite să picure în sufletul păstorilor, duhul reuelgerii, al mângâierii, al eredinței eroice și al nădejzii tari în părinteasca purtare de grije a Tatălui cerese. Ce ecos mângâitor și întăritor trebue să fi avut în sufletele eșilor apăsăți, euvintă ca acestea: „Oamenii își pot robi doar trupul cel pieritor, sufletul însă nu și-l pot lega cu nici un fel de cătuși”, sau: „Nici o biruință nu se câștigă fără luptă și fără jertfă”. Din ele se desprinde limpede silința nescontenită a vlădiciei dela Cluj, de-a ține pururea trează a păstorilor Săi, de-a le spori trezvie și încordarea duhovnicească, de-a l închege pe toți într-o frățească solidaritate: „sfântă frăție”, singura țărnie în fața înșercărilor. Sunt mărturia neîndoelnică a trudei rolee de-a păstra întreg — prin legătura sfântă și a dumezei — sufletul nației românești din amele părți, precum și a stării de veghe lângă sufletul Neamului de-acolo, înfățișând pe Hristos ca „soarele dreptății noastre”.

Citirea lor te înduioșează și-ți deschide totodată inima spre aducere de omagii de admirație și recunoștință vlădiciei ce a știut să țină — eu sufletul Ardealului de Nord, în anii de grea încetare.

C. S.

Dr. V. Voiculescu: **Toate leacurile la îndemână.** Ed. IV-a, 321 p. (cu figuri). Biblioteca „Cartea Satului”. Fundația Regele Mihai I, 1945, București II, strada Latină 8.

Cine nu cunoaște pe poetul dejadăncă trăire religioasă V. Voiculescu? Poetul acesta de atâta sensibilitate spirituală, este medic de circumscripție la București și a fost medic de plasă la țară. Din știința și experiența ce a dobândit-o, într'un grai plăcut și simplu, a alcătuit acest „dicționar de leacuri”, spre a fi îndrumător sătenilor și intelectualilor dela sate. Leacurile sunt aranjate după alfabet și la fiecare leac se dau indicații pentru boalele la care poate fi folosit. Primul loc îl ocupă leacurile naturale: soarele, aerul, apa, marea, muntele, mierea, sarea, oțetul, sămânța de doleac și alte buruieni și flori de leac la îndemână tuturor. Pe urmă vin leacurile din farmacie, cele mai simple cari pot fi folosite și fără o specială recomandare a medicului.

Noțiunile de igienă, cele asupra plantelor otrăvitoare și „leacurilor” vătămate (băbești), ca și povătuirile de leul cum trebuie îngrijii bolnavii completează materialul strict medical.

Cartea se încheie cu o înșirare alfabetică a boalelor (indicându-se la fiecare leacurile respective), astfel că i se ușurează și mai mult folosirea. E o carte ce adevărat trebuincioasă pentru fiecare preot, atât pentru sine cât și pentru poporeni săi. Preotul trebuie să cunoască și câteva noțiuni de medicină, cel puțin atât cât i le oferă acest „dicționar de leacuri”. Să ni-zuiască fiecare a o cumpăra dela librării sau a o comanda dela Fundație.

N.

Cercul teritorial Sibiu anunță că inspectorea și elizarea bunurilor hipo de pe teritoriul județului Sibiu s'a amânat pe data de 1 Mai 1946.

INFORMAȚIUNI

INTERNE:

Lucrările pentru întoarcerea noiei legi a cultelor sunt foarte avansate. S'a cerut comisiei respective înăsprirea sancțiunilor pentru jefuirea sfintelor biseriei.

Distincțiuni. M. Sa Regele a conferit următoarele înalte distincțiuni: Colanul Ordinului „Carol I” dmi Gh. Tătă-răscu; ordinul „Steaua României” în gradul de Mare Cruce dlui R. Franasoviei; ordinul „Coroana României” în gradul de Mare Cruce dlui general Ionășcu Costin.

Guvernul U. R. S. S. a pus la dispoziția Guvernului și țărănilor români toate mijloacele mecanice, cari și trupa necesară din unitățile Armatei Roșii aflătoare în România, pentru a ajuta la campania agricolă.

La Ministerul de Externe se lucrează la adunarea materialului informativ pe care țara noastră îl va prezenta apropriei conferințe de pace.

Di Richard Franasoviei, ministrul României la Londra, a fost avansat la rangul de ambasador.

Subsecretariatul de stat al aprovizionării aduce la cunoștința populației, că hrana tuturor locuitorilor e asigurată până la noua recoltă.

În ziua de 8 Martie a. e., a început la Tribunalul Poporului din Cluj, procesul primului lot de vinovați ai crimelor dela Ip și Trăsnea

Sindicatul Presei Române din Transilvania s'a reînnoit la sediul său din Cluj, Duminecă 24 Febr. a. e.

Partidul social-democrat a hotărât să meargă în viitoarele alegeri pe liste comune cu „Blocul guvernamental”.

Lucrările pentru noul impozit agricol au fost suspendate.

„Partidul social-democrat” și „Frontul Plugarilor” au hotărât să meargă pe listă comună în alegeri.

Duminecă 10 Martie a. e. s'a făcut instalarea preotului Virgil Dancu în parohia Turcheș II, prot. Brașovului.

Oficiul Național de Turism în Sibiu face un call apel către toți acei cari au fotografii din țară cu caracter turistic, să participe la organizarea unei expoziții de participare de fotografiile, care are de scop a ajuta la descoperirea și popularizarea frumuseților țării. Depunerea fotografiilor se face între 18—31 Martie 1946.

EXTERNE:

După 350 de ani Biserica ruteană unită a denunțat actul de unire cu Roma.

Consiliul Comșarilor Poporului al U. R. S. S. a fost transformat în Consiliu de Miniștri al U. R. S. S.

Tratatul de pace cu România se află în discuția adjuncților miniștrilor de externe ai marilor puteri.

Di Paasekivi a fost ales succesor al mareșalului Mannerheim în postul de președinte al republicii finlandeze.

În capitala Franței au început consultările pentru lărgirea guvernului republican spaniol în exil.

ȘTIRI LOCALE

Predică în Catedrala din Sibiu

Duminecă în 24 Martie 1946 servesc: Prot. Mihail Neagu, Nicodim Belea, Dum. Călugăr, Vladimir Turuşancu și Varhil Jitariu; diaconii: Simion Macarie și Vasile Gârbu. Predică: Prot. Mihail Neagu. — La Oastea Domnului predică: preotul N. Constantin, dela parohia Sibiu-Lazaret.

Luni în 25 Martie 1946 servesc: Cons. Emilian Cioran, Dr. Andrei Gălea, Prot. Mihail Neagu, Ioan Munteanu și Iacob Bozocă; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: Prot. Mihail Neagu. La Oastea Domnului predică: cons. Gheorghe Secaş.

Duminecă în 31 Martie 1946 servesc: Prot. Mihail Neagu, Nicodim Belea, prof. Gheorghe Șoima, Dumitru Călugăr și Simion Radu; diaconii: Anatolie Scurtu și Vasile Gârbu. Predică: duhovnicul Nicodim Belea. — La Oastea Domnului predică: Prof. Dr. Corneliu Sârbu dela parohia Sibiu-Treistejari.

Nr. 1532/1946

Concurs

Pentru completarea postului de șef de birou (Biroul expediției) la Cancelaria Consiliului arhiepiscopesc din Sibiu, se publică concurs cu termen de 15 zile dela apariție în „Telegraful Român”.

Venitele împreună cu acest post: Salariul acordat de Stat, gradului pe care-l are, în administrație, candidatul numit, plus indemnizația de scumpete și ajutorul familiar, convenit.

Doritorii de-a ocupa acest post sunt îndrumați, să-și înainteze cererile de concurs, în termen, la Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu, însoțite de actele de studii și personale necesare la numire în funcțiuni publice.

Postul acesta este pentru bărbat și sunt preferați cei cari au și studii teologice.

Sibiu, din ședința secției bisericesti dela 10 Martie 1946.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 193/1946

(13) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a III-a Porumbacul de sus apusean, din protopopiatul Avrigh, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Telegraful Român”.

Venitele împreună cu acest post: 1. Salariul dela Stat conform pregătirii teologice.

2. Casă parohială cu supraedificată, grădină cu pomi și pentru zarzavat.

3. Patru jugăre pământ arător.

4. Două sorți de lemne în pădure, transportul privind pe preot.

5. Doi stânjini de lemne pentru fosa dela parohieni.

6. Stola obișnuită în parohie.

Cererile de concurs, însoțite de binecuvântarea de candidare dată de Chiriarchie și de actele personale, se vor trimite pe adresa Oficiului protopopesesc din Avrigh, județul Sibiu. Candidații se vor putea prezenta în parohie, pentru a servi, a predica și a face cunoștință cu parohienii, numai cu prealabila învoire a protopopului locului. Oficiul protopopesesc al Avrighului înțelețgere cu consiliul parohial din Porumbacul de sus.

Avrigh, 15 Februarie 1946.

Pr. A. Radu
adm. prot.

Nr. 400/1945

(11) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa I-a Poiana-Mărului I, protopopiatul Bran, publicăm concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Tel. Român”.

Venitele împreună cu acest post: 1. Salariul dela stat.

2. Sesi parohială 6 jugăre pământ.

3. Venitele stolare obișnuite la protopopiatul Bran.

Cererea de concurs, prevăzută cu toate documentele necesare și cu autorizația de-a candida dela Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, se va înainta în termen Oficiului protopopesesc Bran, Zărnești, județul Brașov, iar concurenții se vor prezenta în parohie, în vreo Duminecă sau sârbătoare, cu observarea dispozițiilor reglementare, spre a cânta, eventual a celebra și a face cunoștință cu poporul dreptmăritor.

Zărnești, 12 Februarie 1946.

Vasile Stoicaș
paroh